

עמ"ת 55321/06/15 - שריף אבו גאלי, מוחמד תאקי, מוחמד בכר נגד מדינת ישראל - מפלג תביעות ת"א

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 55321-06-15 אבו גאלי ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת דניאלה שריזלי
העוררים
1. שריף אבו גאלי
2. מוחמד תאקי
3. מוחמד בכר ע"י ב"כ עו"ד שאדי כבהא
נגד
המשיבה
מדינת ישראל - מפלג תביעות ת"א ע"י ב"כ עו"ד טל הוד

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (השופטת נ' תבור) מיום 14.6.15 בה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה. אקדים לטענות הערר את רקע עובדתי.
2. לבית משפט השלום בתל אביב הוגש ב-10.6.15 כתב אישום כנגד ארבעה נאשמים, שריף אבו גאלי, מוחמד תאקי, מוחמד בכר וזוהר סעדה (להלן: **סעדה**) המייחס לארבעתם **התפרצות לרכב בכוונה לגנוב**, לפי הסעיפים 413 ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), **גניבה מרכב בצוותא**, לפי הסעיפים 413(ד) ו-29(א) לחוק העונשין, **והחזקת נכס חשוד כגנוב**, לפי הסעיפים 413 ו-29(א) לחוק העונשין.
3. בכתב האישום נאמר, כי ב-4.6.15 בשעת לילה, הגיעו ארבעת הנאשמים ברכב נהוג בידי סעדה, רכב מדגם יונדאי שסעדה שכר קודם לכן, לחניון שליד חוף "תאיו" בבת-ים, פתחו באמצעות שלט אוניברסלי תא מטען של רכב חונה שבבעלות מנחם דהן, וגנבו מהרכב מחשב נייד, משקפי שמש וטלפון נייד. מודיע שצפה במתרחש הזעיק את המשטרה, ולאחר סריקות נתפסו הנאשמים ברכב היונדאי השכור, ובתא המטען שלו נמצא הרכוש שנגנב זה מקרוב. בנוסף, מצאו השוטרים בחיפוש ברכב טלפון נייד מסוג אייפון 5 שנגנב מבעליו כשלושה חודשים קודם לכן.
4. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של הארבעה עד תום ההליכים. הבקשה סמכה על הראיות שבידי המשיבה, לרבות, הודעת המודיע אשר מסר את מספר המכונית שמתוכה הגיחו פורצי רכב המתלונן ואת

תיאורם, דו"ח השוטר רס"ל בריצקה, והרכוש שנתפס ברשות הנאשמים ברכב השכור, סמוך לאחר הגניבה, ראיות אשר לטענת המשיבה מקימות סיכוי סביר להרשעת ארבעת הנאשמים. לטענת התביעה המשטרית, מעשי הנאשמים, על רקע עברם הפלילי המכביד בתחום עבירות הרכוש, בכלל זה, עונשי מאסר ממושכים שריצו, מצדיקים שייעצרו עד תום ההליכים.

5. בדיון שהתקיים בבית משפט השלום לא חלק ב"כ הנאשמים על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לנאשם/המשיב מס' 4, הוא סעדה. ואולם, ביחס לשלושת הנאשמים - אבו גאלי, תאקי ובאקר, העוררים שלפני טען, כי אין בידי המשיבה תשתית ראיתית הקושרת אותם למעשה ההתפרצות לרכב והגניבה מתוכו.

6. בהחלטה האמורה מתאריך 14.6.15 קבע בית המשפט קמא, על יסוד דו"ח הפעולה של רס"ל בריצקה, שתיעד את הודעת המוקד ואת מפגשו עם המודיע בשטח, את מעצרו של ארבעת הנאשמים סמוך לאחר ההתפרצות המדווחת, כשהם בתוך הרכב השכור שמספרו נמסר למשטרה, וכן, תפיסת הרכוש הגנוב בתא המטען של הרכב, כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לארבעת הנאשמים. בהחלטתו האמורה ציין בית המשפט קמא, כי בנסיבות שבהן שמרו הנאשמים על זכות השתיקה ולא מסרו, לפחות שנים מהם, גרסה ביחס להימצאותם בצוותא במכונית, אין הסנגור יכול להרחיקם ממקום ומשעת האירוע, כי גם תשתית ראיתית נסיבתית מקימה תשתית ראיתית לכאורית שבכוחה להביא להרשעה, וכי מקומם של חסרים או מחדלי חקירה, כגון: הימנעות ממסדר זיהוי, במסגרת הדיון בתיק העיקרי. אשר על כן, נקבע כי מתקיימת עילת מעצר.

7. לאחר בחינתן של חלופות מעצר שהוצעו ביחס לשלושת העוררים, נאות בית המשפט קמא לשחררם לחלופות המוצעות, בערבויות כספיות ובפיקוח ערבים צד ג' שנבדקו ונמצאים ראויים.

8. הערר שהגישו שלושת העוררים אשר שוחררו ממעצרו מתמקד בסוגית הראיות לכאורה. לטענת הסנגור, שגה בית המשפט קמא בקביעותיו, לפיהן, קיימות ראיות לכאורה כנגד ארבעת הנאשמים בכתב האישום, לרבות, שלושת העוררים, ובמהרו לקבוע כי קיימת חזקה תכופה ביחס לארבעת הנאשמים, כשהוא מתעלם מכך שהרכוש הגנוב לא נתפס על גופם של העוררים אלא בתא המטען של הרכב השכור שבו שהו כ"נוסעים". בנוסף, שגה בית המשפט קמא כאשר נמנע מלאבחן בין ארבעת הנאשמים, אבחנה המתחייבת מכך שהמודיע מסר למשטרה כי ראה רק אדם אחד שיצא מרכב היונדאי ופתח את תא המטען של רכב המתלונן, ותיאר אותו כאדם קרח לבוש שחורים, ובכך, סתירה לדו"ח הפעולה של רס"ל אליק בריצקה, שהמידע הרשום בו הוא, על פניו, בלתי קביל בהיותו עדות שמיעה, וגם סתירה לעובדה שבכרוב נהג הנאשם הרביעי, סעדה. לטענת ב"כ העוררים, אין בתיק אפילו ראיה קלושה לכך שהעוררים ידעו מה נמצא בתא המטען של המכונית. מה גם, שהרכב ובו העוררים וסעדה נתפסו כשעה וחצי לאחר ההתפרצות לרכבו של המתלונן, זמן ניכר לאחר ההתפרצות, וציפיית בית המשפט כי נוסעי הרכב ידעו, לכאורה, מה יש בתא המטען איננה הגיונית. גדולה מכל הטרוניות - הטרוניה על הקביעה, לפיה, הימנעות העוררים מלמסור גרסה ביחס להימצאות הרכוש ברכב שבו נסעו - נותרות בעינן הנסיבות המצביעות אל קיומה של תשתית ראיתית מפלילה ברמה של סיכוי סביר להרשעה. לטענת ב"כ העוררים, בפרק זמן של שעה ויותר שחלפו מאז ההתפרצות לרכב וגניבת הרכוש יכול היה הרכב הנוסעים ברכב להשתנות. בדיקת חומר החקירה מקים ראיה לכאורה כי בהתפרצות השתתפו, לכל היותר, שלושה אנשים, ולא

ארבעה.

9. בנסיבות אלה, טען ב"כ העוררים, אין בידי המשיבה ראיות לכאורה שעשויות להביא להרשעת שלושת העוררים בהאשמות שבכתב האישום, וראוי לבטל את התנאים המגבילים שהוטלו עליהם במסגרת שחרורם ממעצר, הכוללים מעצר בית מלא.

10. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערר, שכן, לטענתה, התשתית הראייתית עשויה לעילא ולעילא וכוללת, בנוסף לדו"ח הפעולה המפורט של רס"ל בריצקה, גם את דיסק השמע של ההודעה למוקד המשטרה, ובה נשמעת הודעתו המדויקת של המודיע, לפיה, הבחין בשני חשודים שבדקו את כלי הרכב החונים, ולאחר שנפתח תא המטען של הרכב שנפרץ, שניהם נאספו על ידי אותו רכב לבן שמספרו נמסר למוקד, נהוג בידי סעדה. מאלה, בצירוף תפיסת הרכוש הגנוב בתא המטען של אותו רכב, מוסק קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ביחס לשלושה מעורבים לפחות. הוסף לכך, את אימרות העוררים 1 ו-2 כי היו כולם יחדיו ב"טל בורגר", ובכך ראייה לכאורה נוספת אשר מסבכת את ארבעתם במיוחד להם.

11. שקלתי טענות העוררים ותגובת המשיב, ועיינתי בתיק החקירה. נוכח המחלוקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אזכיר, כי בהתאם להלכה הפסוקה, כאשר נדרש בית המשפט לשאלה אם **"יש ראיות לכאורה להוכחת האשמה"**, בשלב המעצר עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט האם יש בכוחן של הראיות שבידי התביעה לקיים את טיב ההוכחה הדרושה לעניין הוכחת האשמה בתיק העיקרי, הווה אומר: האם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות האמורות במהלך המשפט, לאחר שעברו בכור ההיתוך של החקירות, מהימנות העדים, ומבחינה הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם [בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' (2), 133, בעמ' 143-147; וכן: בש"פ 603/13 **מדינת ישראל נ' מחמלי** (25.1.13)].

נוכח ההלכה הברורה, וטיב הראיות בתיק החקירה, דין הערר להידחות.

12. המסכת הראייתית בתיק החקירה פשוטה וממוקדת: בהודעת מוקד (מוקלטת) מהשעה 23.00, מפי מודיע שהסביר כי הוא נמצא בחוף "תאיו" בבת ים נאמר, כי הוא מבחין ברכב לבן ובו ארבעה חשודים בני מיעוטים שמסתובב בין כלי רכב חונים, ובהתפרצות של שנים מהם לרכב לבן, לתא המטען, ולקחת דבר מה מתוך תא המטען (המודיע מסר למוקד את מספרו של רכב הפורצים - 1917031). רס"ל בריצקה הגיע למקום האירוע וחבר למודיע. בעזרתו איתר את הרכב שנפרץ, ובקרב מקום אותר בעל הרכב - המתלונן **מנחם דהן**, אשר מסר בו במקום כי מרכבו שנפרץ נגנב רכשו הכולל מחשב נייד, טלפון נייד, ארנק כסף ומשקפי שמש.

13. מדו"ח הפעולה שערך רס"ל בריצקה (להלן: **דו"ח הפעולה**) עולה, כי מיד יצא לסריקות אחר רכב הפורצים, ואיתר ברחוב יפת ביפו, מכיוון דרום לצפון, את הרכב החשוד על פי מספרו, נסע אחריו ועצר את הרכב ויושבו, שהם סעדה, הנהג, ושלושת העוררים. בינתיים הוברר, כי מדובר ברכב שכור (להלן: **הרכב השכור**). צוות יס"מ הצטרף לפעולה המשטרתית, ובחיפוש שערכו השוטרים נמצא בתא המטען של הרכב השכור אותו רכוש שנגנב

מרכבו של דהן בחוף תאיו. סעדה אמר לרס"ל בריצקה כי אינו יודע של מי הרכוש שנמצא בתא המטען. ארבעת נוסעי הרכב השכור הועברו לתחנת המשטרה והוחל בחקירה. הטיפול הסתיים, אליבא דרס"ל בריצקה, בשעה 00.28.

14. הנה כי כן, קיים קשר ראייתי בין ההחזקה ברכושו הגנוב של המתלונן דהן, לבין גניבתו זה מקרוב, בשעה האחרונה, מהרכב של דהן, לנגד עיני המודיע, אשר גם דאג לתעד את מספר הרכב של הפורצים, והוא שהוביל את השוטרים ללכידתו. לגישתי, מדובר בראיה מובהקת, ובזיקה הדוקה בין תפיסת הרכוש הגנוב ברכב השכור לבין מעשה ההתפרצות וגניבתו כשעה קודם לכן. זוהי "חזקה תכופה" על פי כל קנה מידה משפטי. במיוחד כך, כאשר הנהג, סעדה, אומר לשוטרים שאינו יודע מה מקור הרכוש. נראה לי, שמן הטעמים המצטברים לא חלק ב"כ הנאשמים על קיומה של תשתית ראייתית ביחס לסעדה.

15. הסוגיה שעורר הסנגור היא, כאמור, סוגיית ייחוס החזקה התכופה ברכוש הגנוב לשלושת העוררים, שעה שאין בכל חומר הראיות, כך עמדתו, ולו שמץ ראיה לכך שהעוררים, נוסעי הרכב השכור, ידעו מה טומן בחובו תא המטען. אזכיר, שבסוגיה עקרונית זו קבע בית המשפט קמא, כי בהינתן קיומה של ראיה שהיא חזקה עובדתית מסוג "חזקה תכופה", אמורים היו העוררים, המואשמים בהתפרצות לרכב וגניבת הרכוש מתוכן, ליתן הסבר להימצאותם התמימה ברכב השכור שנראה במקום ההתפרצות, זמן כה קצר לאחר שארעה ההתפרצות, וכי בהימנעותם מעשות כן, אין בתיק ראיה שמרחיקה אותם מהרכוש שנגנב מקרוב מאוד. טענת הסנגור הייתה, כזכור, כי לא ניתן להתייחס בשלב זה של הדיון לשתיקת העוררים בחקירה כראיה התומכת בעמדת המאשימה/המשיבה בערר.

16. כוחה הראייתי של שתיקת נאשם בחקירה, ומידת תרומתה לתשתית הראייתית שבידי המאשימה - היא תלויה נסיבות. במקרה זה, בנסיבות העניין שלפניי - לשתיקת העוררים משקל ראייתי נכבד.

ייתאמר מיד, כי ארבעת הנאשמים שתקו בחקירתם, להוציא אימרות ספציפיות מפי העוררים 1 ו-2 שמסרו כי נסעו כולם יחדיו לאכול ב"טל בורגר", דברי אבו גאלי (הודעתו מ-5.6.15, עמ' 2, ש' 25), ודברי תאקיי: **"כולה נסענו לאכול אצל טל בורגר וחזרנו הביתה ומעכשיו אין לי מה לדבר איתך"**. דברים אלה מתקשרים לעובדה שהארבעה נעצרו סמוך מאוד לאחר ההתפרצות והגניבה כשהם נמצאים בכפיפה אחת בתוך רכב, וברכב זה נמצא הרכוש הגנוב.

17. "חזקה תכופה" בנכס גנוב, משמע: שנגנב זה מקרוב, היא ראיה לכל דבר וענין. אין מניעה שיתרשם בית המשפט כי בנסיבות הענין, עשויה החזקה התכופה להביא, במסגרת ההליך העיקרי, אם לא תופרך, להרשעת העוררים. זאת, הגם ששהו ברכב שבו נמצא הרכוש הגנוב כ"נוסעים", להבדיל מהנהג. לחזקה התכופה מצטרפת, אם כן, חזקת הנוכחות המסבכת. חזקות אלה, כוחן עמן להעביר את הנטל לסתור לכתפי העוררים [ראו: ע"פ 9282/00 ירחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5), 759]. אכן, זכותו של נאשם לשתוק בחקירתו, וכך עשו העוררים, לבד מהאמירות שציטטתי לעיל, לפיהן שהו הארבעה יחדיו במועד הרלוונטי. בבוא היום, במסגרת הדיון בתיק העיקרי, יאלצו העוררים, מכוחה של החזקה התכופה (או כשמה - סמיכות החזקה), וכן, מכוח חזקת הנוכחות המסבכת, שמצביעות על זיקתם הלכאורית לרכוש הגנוב, לנסות לסתור את החזקות, בין באמצעות הסבר המראה כי בעת

הפריצה לרכב לא נכחו במקום משום ששהו במקום אחר, ובין באמצעות ראיות אחרות, לפיהן, לא היה להם מושג מה נמצא בתא המטען של הרכב בו נסעו. כדי להצליח בהגנתם, שומה יהיה על העוררים לפחות לעורר ספק ביחס לאישומים המיוחסים להם. **במסגרת התיק העיקרי - שתיקה לא תועיל.**

18. דבריי אלה משליכים במישרין על המסקנה בדבר קיומה של תשתית ראיתית כנגד העוררים כבר בשלב זה של הדיון. משבחרו העוררים לשתוק בחקירה, כזכותם, אין הם יכולים להישמע בטענה שאין בתיק תשתית ראיתית שעשויה להביא להרשעתם. ההיפך הוא הנכון [י' קדמי, **על הראיות**, הוצאת דיונון, תש"ע-2009, חלק רביעי, מעמ' 1682 ואילך, ובעיקר עמ' 1691-1690]. משום כך, לא מצאתי שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. אדרבא, ההחלטה לשחרר את העוררים בתנאים שנקבעו הייתה מדודה, שקולה ומאוזנת.

הערר נדחה.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים.

תיק החקירה יוחזר לידי המשיבה.

ניתנה היום, י' אב תשע"ה, 26 יולי 2015, בהעדר הצדדים.